

- Sagen hjemvises til Retten, således at denne træffer afgørelse i første instans, eller, såfremt dette ikke er tilfældet, gives appellanten medhold i sine påstande for første instans.
- Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagens omkostninger i såvel førsteinstansen som appelinstansen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremført tre klagepunkter mod Rettens kendelse af 27. februar 2014.

Med det første anbringende er appellanten for det første af den opfattelse, at Retten har foretaget en forkert fortolkning af artikel 263 TEUF og af artikel 90 og 91 i tjenstemandsvedtægten ⁽¹⁾ samt af artikel 2 og 35 i den fælles ordning vedrørende sygesikring for tjenstemænd i De Europæiske Fællesskaber. Dels er det appellants opfattelse, at den anfægtede kendelse er behæftet med en retlig fejl derved, at Retten fandt, at søgsmål fra tidligere medlemmer af Domstolen til prøvelse af retsakter, som er bebyrdende for dem på området for dækning fra den fælles sygeforsikringsordning, udelukkende henhører under artikel 263 TEUF og skal anlægges inden for den frist på to måneder, der er fastsat i denne bestemmelse. Dels har Retten begået en retlig fejl ved at fastslå, at artikel 90, stk. 2, i tjenstemandsvedtægten ikke finder anvendelse på medlemmer og tidligere medlemmer af Domstolen.

Med det andet anbringende er appellanten endvidere af den opfattelse, at Retten har begået en retlig fejl ved at nægte at anvende retspraksis vedrørende undskyldelig vildfarelse.

Med det tredje anbringende er appellanten endelig af den opfattelse, at anvendelsen af artikel 11 i Rettens procesreglement er behæftet med en retlig fejl samt med en rettergangsfejl. Appellanten har nemlig bestridt, at det for Retten indbragte søgsmål blev »åbenbart« afvist, hvilket forhindrede ham i at udtale sig om den afvisningsbegrundelse, der blev lagt til grund. Retten tilsidesatte ligeledes appellants ret til en retfærdig rettergang, hans ret til forsvar og navnlig retten til at blive hørt samt adgangen til effektive retsmidler, i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22.3.2004 om ændring af vedtægten for tjenstemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT L 124, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Grækenland) den 7. maj 2014 — Konstantinos Maistrellis mod Ypourgos Dikaiosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaiomaton

(Sag C-222/14)

(2014/C 235/11)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulío tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Konstantinos Maistrellis

Sagsøgt: Ypourgos Dikaiosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaiomaton

Præjudicielt spørgsmål

Skal bestemmelserne i direktiv 96/34/EF ⁽¹⁾ og 2006/54/EF ⁽²⁾, som finder anvendelse i den foreliggende sag, fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, såsom den anfægtede bestemmelse i artikel 53, stk. 3, tredje punktum, i lov nr. 3528/2007, hvorefter en tjenstemand ikke har ret til forældreorlov, såfremt hans kone ikke er i arbejde eller ikke udøver et liberalt erhverv, medmindre konen anses for at være ude af stand til at passe børnene som følge af alvorlig sygdom eller handicap?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 96/34/EF af 3.6.1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS (EFT L 145, s. 4).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT L 204, s. 23).